

7. De verzekering van de macht berust totaal op oprichting van een socialistisch leger bij het gewapende proletariaat.

8. Het beroepsbeambtendom wordt afgeschaft. Alle in openbare diensten staande personen worden door de raden benoemd en kunnen ten alle tijde afgezet worden.

9. Ter ondersteuning van de revolutionaire diktatuur organiseren de arbeiders en aangestelden zich in industrieorganisaties.

10. Drukkerijen en kranten worden inbeslag genomen. Bekendmakingen, radio en ieder andere soort berichtendienst staan onder toezicht en controle der raden.

11. Het geheele kapitalistische eigendom wordt zonder schadeloze stelling ontgind. De algemeene arbeidsplicht en controle der productie door de raden wordt ingevoerd.

12. Alle banken worden tot een centraalbank aaneengesloten. Op dezelfde manier volgt de aaneensluiting van alle verzekeringsondernemingen.

13. Landbouwhypotheken worden direkt nietig verklaard. De pacht wordt afgeschaft. Grondbesit, voor zover dit niet uitgaat boven wat voor gesinsvoeding noodig is, wordt zonder schadeloosstelling onteigend. Er vindt een nieuwe verdeling van de grond plaats al naar de behoeften van de kleinboeren en landarbeiders.

14. Voor de verzorging van de volksvoeding geschiedt de verplichte aaneensluiting van alle konsumenten. De geheele kleinhandel wordt in het distributiesysteem van de radenrepubliek ingelijfd.

15. De buitenlandse handel wordt door de oprichting van een monopolie voor de buitenlandse handel geconcentreerd.

16. De opbouw van het socialistisch bedrijfsleven geschiedt onder leiding van een bureau voor planmatige productie.

17. De kultuur- opvoedings- en ontspanningsinrichtingen worden beheert tot nut van 't algemeen. Kunst en wetenschap staan onder toezicht van de staat, die hen verstatrekkende bevordering in de hand werkt. Opvoedkundig doel van alle opvoedingsinrichtingen is de vorming tot de socialistische gemeenschap.

Stelling 13 vervolgt nog:

De boederijen worden in kooperaties aaneengesloten. Waar de voorwaarden aanwezig zijn, worden Landbouw-model-grootbedrijven opgericht.

A 3

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand. Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter verlosheid en telkens diepere ontvrichting van het productiewaardigheidsapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uitloering zijn overgeleverd. De toenemende verarming en de steeds groeiende onmenselijkheid van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communisistische productiewijs aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het behaar en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, van DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIECENTRALEN te vervaardigen. De groepen van Internationale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbestaan van de arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDEN VAN DE BEDRIJFSORGANISATIE!

Zevende Jaargang No: 15
November 1934 No: 1

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

OVER DE NIEUWE REGELING VAN DE DUITSCHE ARBEIDSWETGEVING

a. ALGEMEENE OPMERKINGEN

Volgens de algemeene opvatting bij vriend en vijand betekent de op 1 Mei in werking getreden wet op de regeling van de nationale arbeid (A.O.G.) van 20 Jan. 1934 een totaal nieuwe regeling van de bedrijfs- en arbeidswetgeving, een volkomen breuk met de heele afgeloopen eeuw van sociaal politieke ontwikkeling en met bijna alle oude instellingen en begrippen op het gebied van het arbeidsrecht. Volgens de heersohende nationaalsocialistische ideologie zijn er in het Duitschland van tegenwoordig geen "werkgevers" en geen "werknemers" meer. De "arbeidsmarkt" is afgeschaft, en zelfs heeft het onder deze titel verschijnende ambtelijk rapport van het Rijksbureau voor arbeidsbemiddeling en werklozenverzekering onlangs deze titel moeten wijzigen. 1) De betrekking tusschen de bezitters van productiemiddelen en de loonarbeiders berust niet meer op het "geld betalen zonder gevoel (Carlyle)", maar is veranderd in een "bedrijfsgemeenschap" tusschen de "leider" van het bedrijf en zijn "volgers" die gegrondvest is op "vaderlijke zorg" en "trouw". (Paragr. 2 - II A.O.G.). De eerste van de 9 algemeene grondstellingen, waarin art. 426 van het Versailler vredesverdrag van 1919 onder toonaangevende invloed van de vakvereenigingen en speciaal van de Amerikaansche vakvereenigingsleider Samuel Gompers zijn "duurzame weldaden voor de loonarbeiders van

1). De tot maart 1934 regelmatig als bijlage bij het officiële orgaan van het Rijksarbeidsministerie (Reichsarbeitsblatt) verschenen gegevens over de "arbeidsmarkt" zijn sinds April 1934 omgedoopt in gegevens over de "werkloosheid". Aan de inhoud is daarbij niets veranderd.

11' volkomenrechtelijk heeft verankerd, de grondstelling, dat "de arbeid niet enkel en alleen als handelswaar mag worden beschouwd", heeft in het tegenwoordig nationaalsocialistische Duitsland over de heele linie getriumpheerd. De arbeid wordt in de bedrijven van het tegenwoordige Duitsland in werkelijkheid wel is waar evenals vroeger door afhankelijke werknemers tegen loon verricht, maar volgens de heerschende ideologie gebeurt dit tegelijk door de heele "bedrijfsgemeenschap", d.w.z. door de ondernemer als "leider", door arbeiders en employés als "gevolg" gemeenschappelijk, "ter bevordering van het bedrijfsleven en tot het gemeene best van volk en staat". (Paragr. I - A.O.G.) Verstaat men onder de "vrije arbeidsmarkt" niet meer volgens de oud-manchestersche theorie de verkoop van de individuele arbeidskracht door hun individuele bezitters, door middel van het zoogenaamde "vrije arbeidsverdrag", maar verstaat men daaronder wat er in de moderne ontwikkeling van alle kapitalistische landen voor in de plaats is getreden: het collectief verhandelen van de arbeidsvoorwaarden door de aaneengesloten organisaties van werknemers en werkgevers binnen het raam van de normen die door de moderne democratische staat op het gebied van het arbeidsrecht zijn vastgesteld (bij de totstandkoming waarvan bovengenoemde organisaties ook weer een toonaangevende rol gespeeld hebben), dan kan men aan deze nationaalsocialistische bewering dat de "arbeidsmarkt" afgeschaft is, zelfs een zekere brutale waarheid toekennen. De moderne collectief geregelde arbeidsmarkt is, zoals we zullen aantonen, in de tegenwoordige Duitse arbeidswetgeving stellig radicaal aan de kant gezet. Daarvoor is in de plaats gekomen voor een deel de "vrije" overeenkomst van de arbeidsvoorwaarden door het individuele arbeidsverdrag, voor een deel de van boven af voorgeschreven regeling van de arbeidsvoorwaarden door de bedrijfsleider van het afzonderlijk bedrijf of door de staatsgevoelmachtige vordere arbeid voor heele "groepen van bedrijven". Er bestaat in het nationaalsocialistische "Derde Rijk" heelemaal geen belangenvertegenwoordiging van de werknemers meer, en ook de belangenvertegenwoordiging van de werkgevers is formeel in het "Duitse arbeidsfront" opgegaan. Het Duitse arbeidsfront is de samenvatting van alle in het arbeidsleven staande menschen zonder onderscheid van hun economische en sociale positie. Hierin zal de arbeider staan naast de ondernemer, niet meer gescheiden door groepen en bonden, die dienen tot het instandhouden van bijzondere economische en sociale belangen of loonklasse - zoo staat er daarover in de "oproep aan alle werkende Duitschers" van 27 - 11 - 1933, waarin de aan de tegenwoordig geldende regeling door het A.O.G. tot grondslag liggende nieuwe grondstellingen voor het eerst officieel werden uitgesproken. In de ideologie van het tegenwoordige nieuwe Duitsland zijn met andere woorden ook alle "klassen" en "klassentegenstellingen" afgeschaft. Het is niet alleen verboden deze tegenstellingen openlijk uit te dragen door de werkelijke strijd om de arbeidsvoorwaarden, in het bijzonder de staking, maar ook verboden

3
zijn alle andere meer verzwakte vormen, die in de laatste periode meer en meer in de plaats van deze werkelijke strijd waren getreden: alle voornamelijk in de naoorlogstijd ontwikkelde vormen van arbitrage en de zoogenaamde "collectieve overeenkomsten", waardoor de bestaande belangen tegenstellingen tuschen als zoogenaamde "maatschappelijke tegenspelers" aan de conferentietafel tegenover elkaar zittende bonden van werkgevers en werknemers werden vereffend en een collectieve regeling van de arbeidsvoorwaarden in tariefovereenkomsten werd tot stand gebracht. Een groeiend aantal Duitse arbeiders werkt tegenwoordig zoals bekend is heelemaal onder geen, zij het collectief, zij het ook maar individueel "vrije arbeidsovereenkomst" meer, maar als een tot halve slaven gemaakte arbeidsmassa. Zelfs de vorm van de "vrije" arbeidsovereenkomst bestaat niet meer voor die arbeiders, die tegenwoordig in de vorm van de zoogenaamde "arbeidsdienst" en in enkele andere onder de leus van het zoogenaamde "werkverschaffingsprogramma" nieuw ingevoerde vormen zoogenaamd "aanvullend" werk verrichtend, d.w.z. die soorten werk, waarvoor onder de huidige verhoudingen op de normale kapitalistische "arbeidsmarkt" heelemaal geen vraag meer bestaat. Het is niet alleen de "vrije" arbeidsmarkt, die uitgaat van deze nieuwe nationaalsocialistische ideologie van een volkomen "breuk" met de vroegere arbeidswetgeving, dat zelfs uitgesproken tegenstanders van het Hitler-bewind zoals Ernst Henri deze ideologie voor een reeds tot stand gebrachte of ten minste niet meer af te wenden werkelijkheid aanzien. De categorie die hier ontstaat is niet langer de oude arbeidende klasse en is zelfs in het geheel geen klasse meer. Het is een lijk van een klasse van de klasse, zonder vrijheid, zonder eigendom, zonder loon en zonder het recht om te denken. (Hitler over Europe - Dent, Londen 1934 - blz. 76.) Houdt men zich aan de feiten dan veracht de overming van de vroegere arbeidswetgeving door het A.O.G. in een wat ander licht. In werkelijkheid is zoo ingrijpende en zelfs absolute verandering van alle arbeidsrechtelijke verhoudingen tot uit toe aan de eene kant in een niet tot stand gekomen, aan de andere kant ook in het geval van praktische doorvoering van alle in het A.O.G. bevatte nieuwe voorschriften heelemaal niet te verwachten. Ook voor zoever ingrijpende en diepgaande vernieuwingen zijn ingevoerd, of daarmee een begin is gemaakt, ligt het zwaartepunt van deze veranderingen oop de andere kant. Het is niet de vernieuwingen zelf, die men gewoonlijk aanbeent en hebben dientengevolge ook de vernieuwingen zelf voor een deel een ander karakter. Voor we de inhoud bekijken van de nieuwe regeling moeten we vooraf zeggen, dat de datum waarop deze in werking zou treden, die door paragr. 24 - A.O.G. op 3 Mei 1934 was vastgesteld, praktisch weer voor onbepaalde tijd is uitgesteld door de vierording van het Rijksarbeidsministerie over het verder blijven gelden van de tariefovereenkomsten en alariefregelingen van 28 maart 1934. Deze verordening

bepaalt in werkelijkheid, dat alle tot nu toe bestaande tarief-
overeenkomsten blijven gelden, terwijl alleen de naam veranderd
is in zogenaamde "tariefregelingen". Wel is naast deze veror-
dening van het Rijksarbeidsministerie tegelijk een rondschrij-
ven aan alle gevolmachtigden van de
arbeid toegezonden, waarin deze nu geschapen toestand wordt
aangeduid als een alleen voorloopige toestand voor een zekere
overgangstijd. De gevolmachtigden krijgen de opdracht, in de loop
van de eerstvolgende maanden" zoo vlug mogelijk na te gaan,
welke van de thans geldende (zoo genoemde) "tariefregelingen"
in hun district kunnen komen te vervallen, of wel kunnen worden
veranderd in (niet bindende) "richtlijnen" volgens Paragr. 32
I. 33 A.O.G. Het schijnt dus, dat althans volgens de bedoeling
van de kringen om de minister van arbeid Selts, de minister van
nijverheid Schmitt enz. en de achter hen staande "leiders" van
de nieuwe "organische economische opbouw"
nu weer binnen afzienbare tijd met de voortzetting van
de onder het vroegere bewind van 1930-32 begonnen "opbouw"
van de "organische economische opbouw", die zijn hoogtepunt had in
de noodverordening van Brüning van 8 Dec. 1931, ook voor de arbe-
iders die onder de regeling van het A.O.G. vallen in ernst een
begin zal worden gemaakt. Maar ondertusschen blijft, zooals de
verordening van 28 Maart 1934 laat zien, de nieuwe regeling van
de arbeidsvoorwaarden door het A.O.G. in het punt waar het op
aan komt niets dan een woord van archaïsche herkomst.
Wil men voor het uiteenzetten van de afzonderlijke be-
palingen van de wet "in hoofdzaak" ervan onder een
algemeene formuleering brengen, dan staat men daarbij op eigen-
aardige moeilijkheden. Het gaat niet om eenvoudig een terugkeer
tot de "arische" vormen van arbeidswetgeving, zooals
de zeldzaam oud-Frankische taaluitdrukkingen van de nieuwe wet
en van zijn commentatoren en propagandisten het af en toe doen
lijken, en zooals b.v. de "Lavora fascista" van 7
April 1934 aan de Duitse massapers van het Italiaansche voorbeeld
verwijst. Het gaat evenmin, zooals een deel van de aanhangers van
het nieuwe wetgeverswerk (b.v. "Forschung" in het officieel orgaan
van het ministerie van justitie "Deutsche Justiz" van 6 April '34
blz. 444) beweert, om een aanknoopen aan "de "arische"
opbouw, tot in graven het oude "Duitse Recht"
van de wederzijdsche verplichting van trouw tusschen gevolgsman
en gevolgsheer", en ook niet, zooals een deel van de tegenstanders
gemeend heeft, om het weer oprichten van een soort "nieuwe"
feudaliteit, welke logisch voortvloeit uit de "opbouw"
van de "arische" economie. Het is ook maar
een heel eenzijdig begripen van de door de nieuwe wet getroffen
regeling van de arbeidswetgeving als men die eenvoudig weergeeft
als een overdragen van het "nationaal-
socialistische" "leidersbeginsel" op
de arbeidswetgeving. Iets juist is het al, wanneer men soms
(b.v. Berliner Tageblatt 10 Febr. 1934) de inhoud van de wet
geformuleerd heeft: "De leiders van het bedrijf
onder toezicht van de staat". En men raakt
de kern van de zaak, als men aan deze formuleering nog toevoegt,
dat het op alle plaatsen de beide nauw verbou-

den politieke en economische machts-
groepeerings van het nieuwe Duit-
sche bewind zijn, die hier bij de regeling door het
A.O.G. van de directe toestand der bedrijfsarbeiders evenals de
(door de wet van 27 Febr. 1934 als voorloopige vervanging voor
de nog te wachten staande nieuwe opbouw volgens standen) "or-
ganische opbouw van de Duitse econo-
mie" de eigenlijke regelende en bindende krachten zijn:
dat wil dus zeggen, enerzijds de nationaal socia-
listische Duitse arbeiderspartij
(N.S.D.A.P.), anderzijds de "leiders" der vak-
groepen van de Duitse economie.
Tegenover de geweldige werkelijk soevereine macht, die
aan deze beide groote machtsgroepen van de Duitse "nijverheid"
en de Duitse "staat" door de heele voorafgaande wetgeving en
nog meer door de practijk is toebedeeld, verdwijnt geheel elke
schijnbaar onbeperkte soevereine macht, die volgens de letter van
eenige paragrafen uit het A.O.G. aan de afzonderlijke
ondernemer als "leider" van zijn bedrijf wordt ver-
leend. Zooals door de vernietiging van de vakverenigingen en
de opbouw van het "Duitse arbeidsfront" op grondslag van de
"bedrijven" in werkelijkheid alleen verhinderd moet worden dat
zichals men vrees er grotere en machtiger vertegenwoordigende
lichamen van de werknemers zullen ontstaan, zoo dient ook de
formeele baseering van de arbeidswetgeving op het afzonderlijke
"bedrijf" en zelfs het plan van de baseering van de toekomstige
"opbouw volgens standen" van de heele industrie op het "bedrijf"
in werkelijkheid alleen voor het uiteensnipperen van de zwakkere
bedrijven en daarmee de overeenstemmende toename van de macht
van de "industriële staat" aan de eene kant, van de in de
toekomst alleen beslissende grootste en machtigste industriële
groepeerings aan de andere kant. De afzonderlijke ondernemer
als bedrijfs-"leider" is reeds door het A.O.G. zelf aan een ster-
ke staatscontrole onderworpen in de gedaante van het nieuw ge-
schapen instituut van de staats-gevolmachtigden van de arbeid.
Deze is reeds nu in alle beslissende vraagstukken onderworpen
aan de directe beïnvloeding door volgens concern en kartel geor-
ganiseerde groote en grootste kapitaalgroepen, en zal dat eerst
recht zijn na de doorvoering van de "aaneenschakeling van de nij-
verheid volgens het standenstelsel". Tot "leiding van het be-
drijfsleven" is in de toekomstige opbouw van de Duitse gemeen-
schap niet geroept de bedrijfs-gemeenschap
van alle tot het bedrijf hoorende personen (leider en gevolg),
ook niet de afzonderlijke ondernemer als
"bedrijfsleider" niet eens de voorlooper alleen als gangmaker
ingeschakelde industriële "staat", maar alleen de tegen-
woordig provisorisch in de zogenaamde "organisch economische
opbouw" onder de formeele leiding van de Rijk-Industrie-minister
Schmitt, in de toekomst in de zogenaamde "opbouw" volgens het
standenstelsel" heelemaal ongehinderd heerschende heeren Krupp,
Blohm, Vöglér, Pietzsch, Kessler en andere dragers van goed be-
kende namen uit de ook in het vroegere Duitschland reeds de toon
aangevende kringen van het groote en grootste kapitaal.

Een interessant voorbeeld, hoe deze voorloopig alleen in de werkelijke ontwikkeling bestaande strekking zich langzamerhand ook in de hoofden van de ideologische woordvoerders van het tegenwoordig bewind vastzet, zijn de volgende uiteenzettingen van de bekende nationaalsocialistische propagandist Gottfried Feder over de beginselen van de toekomstige "nationaalsocialistische bedrijfs-huishouding". (Die nationale Wirtschaft, IV - 2. 5 April 1934.)

"De standenorganisatie van het Duitse bedrijfsleven is uit tweeërlei gronden heel bijzonder belangrijk: Ten eerste wordt door de samenvalling van alle in de verschillende takken van industrie werkzame ondernemingen de woeste en zinlooze concurrentiestrijd aan de kant gezet en de zinlooze, veel te hoge opvoering van de productiecapaciteit voorkomen.

Ten tweede is deze organisatie van het bedrijfsleven noodig, opdat de industriële leider zelf - zoals de veldheer zijn regimenten werktuigen voor de leiding van het bedrijfsleven in handen krijgt, waarmee hij kan werken. De industriële leider heeft deze aan een sluiting noodig, want zoo zeker als het Rijk als leider van het bedrijfsleven de groote algemeene lijn van de economische politiek heeft vast te stellen, zoo weinig kan en mag het zichzelf in de afzonderlijke takken van industrie inmengen of zelfs zelf industrie bedrijven."

b. OVERZICHT OVER DE VOORNAAMSTE AFZONDERLIJKE BEPALINGEN.

Van de drie groote hoofdafdeelingen, waaruit tot dusver de regeling van de arbeidsvoorwaarden in Duitschland zoo wel als in alle andere moderne kapitalistische landen bestond: Sociale politiek door de staat, medezeggenschap van de vakverenigingen, directe medewerking van de arbeider in het bedrijf. (Vergelijk: Korsch - "Arbeitsrecht für Betriebsräte - Berlin 1922) wordt de eerst genoemde hoofdafdeeling het meest aangerakt door de tegenwoordige nieuwe regeling. Hoewel door de slotparagrafen (65 en volgende) van het A.O.G. een belangrijk deel van de sociaal-politieke wetgeving, vooral van de naoorlogstijd voor een deel volkomen is opgeheven, voor een deel belangrijk is veranderd, zijn toch op dit gebied de getroffen afbraakmaatregelen van minder betekenis dan wat de beide andere hoofdafdeelingen betreft. In verschillend opzicht is zelfs het terrein van het "ingrijpen" door de staat in de arbeidsvoorwaarden en het bedrijfsleven, door het A.O.G. en de daar reeds aan toegevoegde en nog in de maak zijnde aanvullingswetten (b.v. de wet op de huisindustrie van 23 - 3 - '34, de wet op de regeling van de arbeid in openbare bestuurslichamen en bedrijven van 23 - 3 - '34), nog aanzienlijk uitgebreid. Vooral is dit gebeurd door de reeds 19 - 5 '33 geschapen en nu in hoofd-

stuk II van het A.O.G. geregelde nieuwe instelling van de staats- "gevolmachtigden van de arbeid". Natuurlijk zijn ook deze uitbreidingen van de staats bevoegdheden tot een zekere graad meer schijnbaar dan werkelijk. Aan de eene kant betrekken de staatsgevolmachtigden slechts een vervangingsmiddel van het hans opgeheven staats-arbitrage-wezen. Het in de vooroorlogstijd door de vakverenigingen ontwikkelde vrije-vereinigings- en compromis-systeem, was reeds in de oorlogs- en naoorlogstijd meer en meer "aan de staat getrokken"; de verandering die nu op dit punt intreedt verschijnt van die kant bekeken slechts als de afsluiting van een reeds vooraf ingeleide ontwikkeling, en het nieuwe in de tegenwoordige regeling bestaat hoogstens in de thans volkomen radicale vernietiging van alle ondanks het voortdringen van de werkzaamheid van de staat toch altijd nog aanwezige overblijfsels van een vrij vakverenigings-arbitragewezen. Aan de andere kant bevat het A.O.G. in de gedaante van de zoogenaamde "raad van deeskundigen" en de zoogenaamde "commissie van deeskundigen" zelf ook al weer enkele aanknopingspunten tot een ontwikkeling, die, zooals de opsteller van de wet, departementdirecteur Mansfeld in het tijdschrift "Deutsches Arbeitsrecht" (II - 2 Febr. '34 - blz.36) verraaft, "makkelijk" tot een industrie kamer aan de eene kant, tot arbitrageorgaan of vak kamer aan de andere kant kan worden uitgewerkt. Overigens staan de "aanknopingspunten tot een dussdanige ontwikkeling die de wet heet te bevatten in zoo nauwe samenhang tot de geprojecteerde, "opbouw volgens het standenstelsel" en alle daaraan verbonden onzekerheden en twistpunten, dat het zich als enigszins twijfelachtig voordoet, of het hier werkelijk gaat om kiemen van iets nieuws of resten uit het verleden. Ten slotte treedt juist ook bij de instelling van de staats-gevolmachtigden bijzonder schril naar voren de ook op de andere plaatsen aan dit hervormingswerk opvallende buitengewone onafgewerktheid en vaagheid. Voor het heele Duitse Rijkgebied bestaan er kraehtens de eerste verordening omtrent het doorvoeren van de A.O.G. van 1 - 3 '34 maar 13 gevolmachtigden van de arbeid, die tot nog toe in geen enkel opzicht beschikken over het apparaat dat ze voor het uitvoeren van hun veelvuldige en reusachtige opgaven noodig hebben, ook het vraagstuk van hun samenwerken met het staats-toezicht op de nijverheid is nog volkomen onopgehelderd, daar aan de eene kant dat toezicht formeel onveranderd is gelaten, aan de andere kant in tal van paragrafen van de wet ook aan de gevolmachtigden bevoegdheden zijn toegekend, die tot nog toe lagen op het terrein van werkzaamheid van het staats-toezicht op de nijverheid (vergelijk paragraaf 19 - No: 1, 5, 5, 6, 8 in verband met paragraaf 6 II - 16, 27 No: 3 en paragraaf 20 A.O.G. en daarbij de uiteenzettingen van Hagenmeister over "nieuwe vraagstukken van de arbeidsbescherming" in "Soziale Praxis" van 19 - 4 - '34. blz. 483 enz.)

De voornaamste verandering, die op het gebied van de sociale staatspolitiek door de tegenwoordige nieuwe regeling wordt aangebracht, betreft dus niet zoo zeer de omvang en de kracht van de staatsinwerking als wel het sociaal en politiek karakter daarvan. Wanneer de sociale staatspolitiek van het bureaucratisch-kiezerlijke Duitschland van voor de oorlog en pas recht de sociale politiek van het republikeinische Duitschland uit de periode van na de oorlog ten minste tot op zekere hoogte kan worden beschouwd als een begin van democratische of eedwaaerkeken van de arbeiders zelf aan de verming van het bedrijfsleven in het algemeen en van hun arbeidsvoorwaarden in het bijzonder, dan is een dergelijke opvatting met betrekking tot de sociale staatspolitiek van de tegenwoordige autoritaire Duitse staat, heeltemaal onmogelijk. De sociale staatspolitiek heeft hier een heel ander en wel een zeer verschillend karakter aangenomen en herinnert in zoverre veel meer aan die andere fase van autoritaire "sociale politiek", waardoor toendertijd de militaire dictatuur van de oorlogsjaren 1914-18 niet zoo zeer het welzijn van de arbeidende menschele, wel de strijdkracht van het volk van de Duitse staat heeft trachten te bewaren en op te voeren.

De voornaamste verandering, die in de loop van de nationale-socialistische omwenteling in de Duitse arbeidswetgeving is ingetreden, bestaat in het zonder eenige vervanging aan de kant zetten van de vakverenigingen met al de daaruit voortgekomen instellingen en de daarop voortgaande verrijking van de grondslag van alle vakverenigingenwerkzaamheid van het Reich van de verrijking van de wetgeving. Deze reeds met de bezetting van de vakverenigingsgebouwen op 2 mei 1933 zichtbaar naar voren tredende verandering vindt zijn afsluiting in de wettelijke bepaling van paragraaf 69 II - A.O.G., waarin naast andere belangrijke paragrafen uit de industriële wetgeving van 1869 van 1869 ook paragraaf 152 zonder vervanging wordt opgeheven. Daarmee is de magna Charta van de helle arbeidswetgeving, het fundamenteel onbeperkte en niet te beperken recht van de loonarbeiders tot "afslaan en vereeniging voor het verkrijgen van gunstiger loon- en arbeidsvoorwaarden in het bijzonder door het staken van de arbeid", zooda dat in de industrieverordening van 1869 wettelijk was gesanctioneerd en in de Rijksgrondwet van 1911 (art. 159) was bevestigd en uitgebreid, dus het recht van vereeniging en staking en het heeler recht van arbeidsvoorwaarden te strijken wettelijk opgeheven. Het deze opheffing van hun feitelijke grondslag vallen ook de vakverenigingen. Ook als het Duitse nationaalsocialisme, zooda dat in de eerste maanden na de omwenteling van plan scheer te zijn, de overgenomen vakverenigingen formeel had

in stand gehouden of zijn eigen "nationaalsocialistische bedrijfs-cellenorganisatie" (N.S.B.O.) tot een soort nationale vakvereniging volgens Italiaansche voorbeeld had uitgebouwd (zooda dit naar bekend is in Oostenrijk geopperd wordt), dan was deze nieuwe arbeidersorganisatie ondanks alle vakverenigingsgedoe, dat ze van de vroegere vakverenigingen zou hebben overgenomen en ondanks alle nieuw verkregen privileges toch nooit een warkelijken vakvereniging geworden bij gebrek aan dit fundamentele recht van de arbeiders. Het is de K.D.F. die in haar latere ontwikkeling heeft de N.S.B.O. en de daar na de omwenteling aan toegevoegde bredere organisatie van het "Duitse Arbeidsfront" (D.A.F.) ten slotte zelfs ook afgezien van de "aandrijving" van het karakter van een vakvereniging te hebben. De na veel innerlijke strijd en met elkaar in wezenlijke tegenpraak zijnde experimenten in dit opzicht getroffen beslissing - een beslissing die veldschele toekomst van het Duitse nationaalsocialisme ernstige gevolgen zal hebben, waarmede het tegelijk voor de eerste maal zijn speciaal, van het Italiaansche fascistisch voorbeeld afwijkend karakter aantoonde, komt het duidelijk tot uitdrukking in de reeds vermelde "oorlog" van alle werkende Duitschers van 27 april 1933. De eerste langste ontwikkelingsfase die naar formele aansluiting heeft gevonden ten eerste bij het R.O.G. van 30 april 1934, ten tweede bij het besluit van de Reifer van het Duitse arbeidersfront, Dr. Ley, van 25 april 1934 over de omvorming van het Duitse arbeidersfront en de inschakeling van alle bonden in de organisatie van de Duitse volksgemeenschap, is in deze oproep reeds van te voren aangegeven en tegelijk in de belangrijkste wezen gekanteekend.

Volgens de wil van onze leider Adolf Hitler is het Duitse arbeidersfront niet de plaats, waar de materiele vraagstukken van het dagelijkse arbeidslaven worden beslist, de natuurlijke belangenverschillen van de afzonderlijke arbeiders op elkaar worden afgestemd. Voor de regeling van de arbeidsvoorwaarden zullen binnen korte tijd vormen worden geschapen, die aan de Reifer en zijn gevolg in een bedrijf de plaats aanwijzen die de nationaalsocialistische wereldbeschouwing voorschrijft. Het is de bedoeling van de wezenlijke K.D.F. van een vakvereniging heeft het Duitse arbeidersfront, ook de organisatie van de werkmensen door de vakorganisatie opgeheven, de praktische doorvoering van deze organisatorische opvoering ook tegenwoordig nog in zijn eerste begin, de nieuwe organisatievorm is wel op papier geopperd maar het begint met 1934 uitgegeven nieuwe organisatiestatuut (gedrukt bij R.A. Hirschfeld in Leipzig in de boekhandel niet verkrijgbaar; het voorwoord is afgedrukt in No: 97 van het officieel orgaan van het D.A.F. "Der Deutsche" van 27 april 1934), maar moet, volgens de aanwijzingen van Dr. Ley op het 2e arbeidscongres (Völkische Beobachter 17 - 5 - 1934) in

werkelijkheid pas tegen 1 October 1934 zijn doorgevoerd. Volgens dit organisatieplan worden wel is waar niet in de leiding geven de elite-organisatie (N.S.B.O.), maar wel in de bredere massa-organisatie (de D.A.F.) naast de werknemers ook de werkgevers opgenomen. De vroegere groepeerings van het arbeidsfront in beroepsbonden wordt opgeheven en door een dubbele nieuwe groepeerings vervangen. Aan de eene kant wordt de regionale inderling van de "nationaalsocialistische Duitse arbeiderspartij" volgens woonwijk, woonplaats, district, provincie enz. ook op het arbeidsfront overgedragen (horizontale groepeerings). Aan de andere kant wordt het arbeidsfront op de grondslag der bedrijven in 18 Rijksoverheidsgemeenschappen ingedeeld, waarvan 16 door de N.S.B.O., 2 door de N.S. H.A.G.O. (handels-handwerk en industrieorganisatie) politiek worden geleid (verticale groepeerings, waaruit zich de toekomstige groepeerings naar beroepsstanden moet ontwikkelen).

Daarnaast loopt nog een andere, voor de beroepsopleiding der leden bestemde verticale groepeerings in "rijksberoeps-groepen". Het zoo gereorganiseerde Duitse arbeidsfront oefent deels als zodanig, deels door middel van zijn politieke leidersgroep (de N.S.B.O.) zoowel binnen het bedrijf als ook boven het raam van het afzonderlijke bedrijf uit samen met de gevolmachtigden van de arbeid, met de autoriteiten van het in hoofdstuk IV van het A.O.G. nieuwgeschapen "sociale-eergerecht" functies uit, die belangrijk en voor een deel zelfs beslissend zijn bij het benoemen van bijzitters en procesvertegenwoordigers in de arbeidsgerechten (paragraaf 8, 9, 23, 41, 50, 66 II en III A.O.G.).

Maar nergens noch binnen het bedrijf noch in wijder raam hebben deze rechten tot medewerking van het D.A.F. of van de N.S.B.O. het karakter van een zelfstandig optreden voor bijzondere werknemersbelangen tegenover de werkgever. Uitdrukkelijk wordt in het nieuwe organisatie-statuut verklaard, dat het D.A.F. zich alleen heeft te bemoeien met de "leiding van alle werkende menschen in kwesties van wereldbeschouwing, politiek en beroep" daarentegen de zogenaamde "zakelijke leiding" de taak is van de "staat", terwijl het "in evenwicht brengen en verdeelen van de zich voordoende taken bij de menschen- en zaken-leiding" door de in het A.O.G. daartoe aangewezen instanties, vanaf de gevolmachtigden van de arbeid tot aan de leider van het bedrijf en diens vertrouwensraad moet plaats vinden. In deze zin bestaat er dan ook binnen de heele organisatie van het D.A.F. nergens eenige zij het ook nog zoo beperkte gezags-bevoegdheid, al zijn afzonderlijke ambten en machtsposities worden geleid door de overeenstemmende instanties van de partij en in het bijzonder is ook op iedere trap van de heele hiërarchische opbouw van het D.A.F. voorzien in de directe mededewerking met de overeenstemmende instanties van de werkelijk heerschende machten van het tegenwoordige bewind, de "industriele leiders" en de "landbouwleiders" van de "industriele groepen" en de "landbouwleiders" van de "landbouwleiders". Kortom, er is, zoover

als dit door de organisatorische maatregelen kan gebeuren, werkelijk niets nagelaten om aan de voor de vakverenigings in de plaats gekomen nationaalsocialistische massaorganisatie van het D.A.F. ieder vakverenigings-structuurkarakter te ontnemen en het daarvoor in de plaats te maken tot de "garantie voor een absoluut vrede in het bedrijfsleven" (sic!).

Ook waar de vroegere werkzaamheid van de vakverenigings geen direct strijkkarakter had, maar alleen tot inhoud der medewerking min of meer "op voet van gelijkheid" van de werknemers in de hun ook aangaande economische, wettelijke en bestuurs-aangelegenheden en instellingen, zijn al deze vakverenigings-bevoegdheden gedeeltelijk zonder vervanging opgeheven, en voor een ander deel overgedragen aan de gevolmachtigden van de arbeid, de sociale eergerechten en andere nieuw gemaakte staatsinstellingen, slechts voor een gering deel zullen zulke bevoegdheden op het gebied van het arbeidsrecht en van de sociale verzekering ook op het Duitse arbeidsfront overgaan. Opgeheven zijn, zooals we reeds zielden, vooral de tariefovereenkomsten en het heele arbitrage-wet, zowel vrijwillig als door de staat daar komen voor in de plaats voor een deel de nog nader uit te werken "besluiten van de leiders van het bedrijf over de vorming der algemeene arbeidsvoorwaarden", in het bijzonder de door hem uitgevaardigde bedrijfsverordeningen, voor een deel de functies die volgens paragrafen 19, 23, 29, 33 A.O.G. uitgevoerd worden door de gevolmachtigden van de arbeid onder adviseerende medewerking van de raad van de deskundigen enz., resp. de commissie van de deskundigen, voor een deel de op voorstel van de gevolmachtigde van de arbeid gevulde beslissingen van de verschillende instanties der sociale eergerechten omtrent de kwetsing van de sociale eer door de personen (leider of gevolg) die tot een bedrijfsgevenschap behoren volgens paragraaf 35 en volg. A.O.G. Vervallen zijn ook de voormalige "vakkonink" van de huisindustrie hun bevoegdheden gaan min of meer verandend over op de gevolmachtigden van de arbeid, evenals de bevoegdheden van de voor de bedrijfsstillelegginge commissarissen in de plaats gekomen autoriteiten (bedrijfs-toezichtsbetnaren) voor de bijstillelegginge of inkrimping van het bedrijf te treffen maatregelen over het daaraan verbonden ontslaan van werknemers. Vervallen zijn ten slotte ook al de vele dozinnen voorschriften in verschillende wetten en verordeningen, waardoor er in voorzien was dat bij het uitvaardigen van een of andere nieuwe regeling vooraf zij het de vertegenwoordiging van het bedrijf, zij het "de economische verenigings der werknemers" (vakkonden) moesten worden gehoord.

Wat er mischien nog van het vakverenigingskarakter van het D.A.F. overblijft wordt nog verder verzwakt door de nieuwe bevoegdheden die men het heeft verleend. Hiertoe behooren de taak van vakcontrolling en arbeids-

bemiddeling ten einde over "de opvoeding van de enkeling en zijn vooruitkomen in de maatschappij tot de hoogst mogelijke positie te waken" deze taak wordt onder toezicht van het Rijks-scholings-bureau van de partij "zakelijk en in overeenstemming met de partijbeginselen bedreven" door de "beroepe-sdiensten" der districten en de "beroepsverzorgers" der plaatselijke afdelingen van het D.A.F. De taak der van de Italiaansche Dopo Lavoro nagemaakte organisatie "Kraacht door vreugde" die de arbeiders buiten de werktijden bezighoudt en aan het D.A.F. is verbonden in de vorm van corporatief lidmaatschap.

Ondanks al deze verstrekkende veranderingen beteekent op het tot nu toe uiteengezette gebied van vertegenwoordiging der werknemersbelangen door de vakverenigingen de tegenwoordige regeling noch in werkelijkheid, noch formeel een volkomen breuk met dat verleden, zooals het vooral in de laatst afgelopen periode van oorlogs- en naoorlogstijd vorm had aangenomen. Aan de andere kant zijn, zooals reeds gezegd, de voor het A.O.G. geldende tariefovereenkomsten in hoofdzaak onveranderd van kracht gebleven in het bijzonder is het in deze tariefovereenkomsten vastgelegde algemeene loon-niveau voor de regelmatig werkende arbeiders in het algemeen formeel gehandhaafd en zal waarschijnlijk ook nog voor eenige tijd gehandhaafd blijven. Vooral in de eerste tijd na de omwenteling kwamen er duidelijke strekkingen naar voren die er op gericht waren, om aan de zoogenaamde verzoeningsgezinde of gele vakbonden en de pas sedert kort ontstane "nationaalsocialistische bedrijfs-cellensorganisatie" in werkelijkheid een monopoliepositie te verschaffen, door de vakverenigingsrechten (vooral het recht tariefovereenkomsten af te sluiten) op deze gele organisaties over te dragen, tegelijk met de onderdrukking van de sociaaldemocratische organisaties (Hirsch-Duncker-vakbonden, christelijke bonden). Deze strekkingen zijn wel niet heelemaal te niet gedaan, maar door de volkomen anders ingestelde opbouw en taak van de nationaalsocialistische bedrijfsorganisatie praktisch zonder eenige betekenis geworden. Wel is waar heeft de tegenwoordige nationaalsocialistische bedrijfsorganisatie "Duitsche Arbeids Front" eveneens een volkomen vaste monopoliepositie. Maar daar het haar taak niet is bijzondere werknemersbelangen voor te staan, en daar ze in het bijzonder geen tarief-overeenkomsten afsluit, terwijl aan de andere kant ook de bijzondere organisaties der werkgevers als zoodanig zijn opgeheven, kan deze monopoliepositie van het Duitse Arbeidsfront zich alleen nog uiten in betrekking tot een deel der "bijkomstige rechten", die vroeger verbonden waren aan de rechten der vakbonden tariefovereenkomsten af te sluiten door andere wettelijke bepalingen op ander gebied. Van groote praktische betekenis was en is in dit opzicht het vroeger volgens paragraaf 90 van de wet op het arbeidsrecht van 23-12-1926 voor de drie republikeinsche vakverenigingsrichtingen bestaande monopolie van vertegenwoordiging in processen bij de arbeids- en de andere met hen verbonden

rechtspraak, dat nu door paragraaf 66 A.O.G. is overgedragen op de leiders en beambten van het door het Duitse Front in te richten rechtsconsultatiebureau, resp. op door dit bureau gemachtigde advocaten (die tot nu toe in eerste instantie absoluut van de arbeidsrechtbanken waren uitgesloten). Daar ook in de voor-Hitlersche-periode reeds werkelijk een monopolie heeft bestaan voor zekere vakverenigingsrichtingen met betrekking tot het recht tariefverdragen af te sluiten en de daaraan verder verbonden rechten, in het bijzonder het vertegenwoordigen in processen voor de arbeidsrechtbanken (vergelyk hiervoor Korsch - "Um die Tariffähigkeit" - Berlin 1928), beteekent de tegenwoordige toestand ook in zoverre veel minder een breuk met de vroegere ontwikkeling dan wel de konsekwente voortzetting en afsluiting ervan.

III. Het meest in het oog loopend zijn de veranderingen, die het A.O.G. op een nauwer gebied, in de betrekkingen tusschen werkgever en werknemers binnen het bedrijf zelf aanbrengt. Vooral zij opgemerkt, dat een belangrijke nieuwigheid daarin bestaat, dat we van een direct recht tot medewerking van de arbeiders als arbeider tegenwoordig alleen nog maar kunnen spreken binnen het raam van het afzonderlijke bedrijf, wanneer het heelemaal nog ergens mogelijk is van medewerking van de arbeider te spreken. Tot nog toe bestond formeel, ondanks het feit dat over het geheel de ontwikkeling reeds lang de andere kant uit was gegaan, nog altijd art. 185 van de Rijkgrondwet van Weimar van 11 Augustus 1919, dat voorzag in een medewerking van arbeiders en employés volgens een drietrappig stelsel van bedrijfsraden en een Rijks-industrie-raad. Dit grondwetsartikel en de belangrijke wet die afgekondigd is om dit artikel uit te voeren, de bedrijfsradenwet van 4-3-1922, hebben bepaald, dat deze medewerking niet alleen de behartiging van bijzondere werknemersbelangen tegenover de werkgevers zou betreffen, maar ook de vervulling van een taak op het gebied van de heele industriële huishouding. Niet alleen in alle bedrijven met minstens 5 werknemers oefenden werkelijk bedrijfsraden en arbeidersraden een zekere invloed uit op de beslissingen van de werkgevers en vertrouwensmannen, zulke rechten tot medewerking tot een zekere graad werkelijk uit, en bovendien stond aan de top een "Rijksindustrie-raad" die ten minste formeel deelnam aan wetgeving en bestuur. Dit alles hoort nu tot het verleden. "Baas in huis" in het Duitse economisch leven zijn tegenwoordig de "leiders" van de groote "industriebonden" die geschapen zijn door de wet tot voorbereiding van de organische opbouw van het Duitsche arbeidsleven van 27-2-1934. "Baas in huis" in het afzonderlijke bedrijf is volgens paragraaf 1-3, 35 A.O.G. alleen "de onder-

nemer als leider van het bedrijf". Hij heeft volgens uitdrukkelijk voorschrift van de wet in alle bedrijfsaangelegenheden tegenover zijn gevolg alleen te beslissen. (Paragraaf 9 - I - A.O.G.) In bedrijven met minstens 20 werkrachten is als eenig restant van de voormalige bedrijfsraden een zogenaamde "vertrouwensraad" overgelaten, die belangrijk is ingekrompen in aantal zowel als in bevoegdheden, maar deze heeft krachtens de uitdrukkelijke bepaling geen enkele taak "op het gebied van de heele industriële huishouding" te vervullen (vergelijk paragrafen 1, 6, A.O.G. met paragrafen 1, 66, No: 1 - 3, 70 - 74 van de bedrijfsradenwet van 1929), en evenmin een of ander bijzonder werknemersbelang tegenover de werkgever te behartigen (vergelijk paragraaf 6 A.O.G. met paragrafen 1, 66 No: 3 enz., 78 enz. B.G.). Bijzondere arbeiders- en employés-raden en vertrouwenslieden zijn er niet meer. De ondernemer als leider van het bedrijf is tegelijk lid en voorzitter van de vertrouwensraad, met alle rechten, stemrecht vooral ook niet uitgesloten (Paragraaf 5). Hij stelt ieder jaar in overeenstemming met de nationaalsocialistische bedrijfscoöperatie van zijn bedrijf de lijst van vertrouwensmannen op, die volgens een methode die bewust nagemaakt is van de volkstemming van 12 November 1933 door het "gevolg" moet worden aangenomen (Paragraaf 9 - I en Art. I en II van de tweede uitvoerende verordening van 10 - 3 - 1934). Alle leden van de vertrouwensraad moeten lid zijn van het Deutsche Arbeitsfront (Paragraaf 8). Komt een geldige van de vertrouwensraad niet in stand, wanneer namelijk aan een dezer voorschriften niet is voldaan, b.v. (zoals het dit jaar in tweederde van de naar/in Berschatting 20'000 naar het aantal van het personeel hiervoor in lijn aanmerking komende bedrijven het geval was!), volgens mededeeling van de "Völkische Beobachter" van 28 - 3 - 1934) omdat er geen nationaalsocialistische bedrijfsraad is, dan kan de gevolgmachtigde van de arbeid het vereischte aantal vertrouwensmannen benoemen (Paragraaf 9 - II) hij kan ook ieder oogenblik regelmatig verkozen vertrouwensmannen afzetten (Paragraaf 14 - II), door deze mogelijkheid wordt tegelijk de in paragraaf 14 - I A.O.G. schijnbaar in stand gehouden bijzondere bescherming tegen ontslag van de leden van de bedrijfsvertegenwoordiging praktisch tot een volkomen illusie gemaakt. De ondernemer roept de vertrouwensraad bijeen naar eigen goedvinden, eventueel ook op voorstel van de helft der vertrouwensmannen (Paragraaf 12). Voor de vorm kan volgens paragraaf 18 A.O.G. "de meerderheid van de vertrouwensraad van het bedrijf in beroep gaan bij de gevolgmachtigde van de arbeid" tegen bepaalde beslissingen van de leider van het bedrijf, maar een blik in het voor deze wetgeving zeer karakteristieke Art. III van de tweede uitvoeringsverordening van het A.O.G. van 10 - 3 - 1934 laat zien, hoe de uitvoering van deze bepaling is godacht en verwerkelijkt wordt:

"Een beroep op de gevolgmachtigde van de arbeid tegen beslissingen van de leider van het bedrijf over de vorm der algemeene arbeidsvoorwaarden in het bijzonder van de bedrijfsorde, kan dan pas plaats vinden, nadat de bezwaren vooraaf

in de vertrouwensraad naar voren zijn gebracht. In de volgens paragraaf 12, 2e alinea (d.w.z. "als de helft van de vertrouwensmannen het voorstelt") door de leider van het bedrijf bijeen te roepen zitting van de vertrouwensraad moeten de bezwaren stuk voor stuk, door hen die deze bezwaren hebben, gemotiveerd worden. Wil de leider van het bedrijf aan de wenschen van degenen die bezwaar hebben niet tegemoet komen, dan moet hij de redenen die hem nopen zijn beslissing te handhaven, aan de vertrouwensraad uiteenzetten. Daarop heeft hij vast te stellen, of de meerderheid der aanwezige leden van de vertrouwensraad een beroep op de gevolgmachtigde van de arbeid wenscht te doen. Blijkt de meerderheid van de vertrouwensraad voor een beroep op de gevolgmachtigde van de arbeid te zijn, dan kunnen nu zij die bezwaren hebben deze bezwaren die nu op schrift moeten worden gesteld, bij de leider van het bedrijf inleveren, die ze binnen drie dagen aan de gevolgmachtigde van de arbeid door moet geven. Hij kan daarbij tegenover de afzonderlijke bezwaren stelling nemen."

Volgens paragraaf 36 A.O.G. geldt als een "grave schending van de door de bedrijfsgemeenschap opgelegde sociale plichten" in het bijzonder ook het feit, dat een lid van de bedrijfsgemeenschap "herhaaldelijk lichvaardige ongemotiveerde bezwaren of voorstellen tot de gevolgmachtigde van de arbeid richt", dit kan door het "sociale eer-gerecht" met reglementaire straffen, ontzetting uit de bevoegdheid de post van vertrouwensman te vervullen, en verwijdering uit de werkplaats, eventueel zonder inachtnaam van de wettelijke of overeengekomen opzeggingstermijn, worden vergolden (Paragrafen 36, No: 3). Aan de andere kant moet ook de ondernemer als leider van het bedrijf formeel evenals het andere bedrijfspersoneel volgens paragraaf 22 de schriftelijke algemeene verordeningen van de gevolgmachtigde van de arbeid, die deze binnen het raam van zijn bevoegdheid uitvaardigt, onder strafbedreiging uitvoeren. Bij grove schending van zijn sociale plichten staan hem eveneens reglementaire straffen, in het uiterste geval volgens paragraaf 36 No: 4 "ontzetting uit de bevoegdheid, leider van het bedrijf te zijn" te wachten. Maar deze straf is tegenover de ondernemer als zoodanig zonder beteekenis. Hij treft alleen de met de ondernemer en werkgever als regel in één persoon vereenigde "leider van het bedrijf", maar laat de positie van de ondernemer als eigenaar en economisch bedrijfsleider onaangetaast.

Ook de doorvoering van de bescherming tegen ontslag van de leden van het personeel, dat volgens de bedrijfsradenwet en andere bepalingen vroeger in de eerste plaats het werk was van de arbeiders- of employés-raad van het bedrijf, is de "vertrouwensraad" afgenomen, op een onbetekenend overblijfsel na. De ontslagen werknemer moet zelf bij het arbeidsgerecht een klacht tot herroeping van het ontslag indienen, en daar een verklaring van de

vertrouwenraad aan toevoegen, als er in het bedrijf een vertrouwenraad is ingesteld, dat "de kwestie van weder tewerkstelling zonder resultaat in de vertrouwenraad is besproken." (Paragr. 52 A.O.G.).

Ook afgezien hiervan is de bescherming van leden van het personeel tegen ontslag in veel opzichten verslechterd tegenover de vroegere regeling; in het bijzonder is de schadevergoeding waarmee de ondernemer zich in ieder geval af kan kopen van het ongedaan maken van een zij het ook nog zo ongerechtvaardigd ontslag, verlaagd van 6/12 tot 4/12 van de verdienste gedurende het laatste jaar. (Paragr. 57 en volgende A.O.G.). Zonder vervanging zijn opgeheven de vroeger volgens Paragr. 74 van de bedrijfsradenwet bestaande rechten tot medewerking van de bedrijfsraad bij het in dienst nemen of ontslaan "van een groot aantal werknemers", wanneer dit door uitbreiding, inkrimping of stopzetting van het bedrijf, door het invoeren van nieuwe technische methoden of werkmethoden noodig wordt gemaakt. Bij het vroegere recht was bovendien nog voorgescreven dat voor het in werking treden van een dergelijk massaontslag van te voren tijdig bepaalde instanties op de hoogte moesten worden gesteld (de ambtenaren van het bedrijfsstoezicht); volgens Paragr. 20 A.O.G. moet voortaan de gevormde instantie van de arbeid op de hoogte gebracht worden, en deze heeft dan de in deze samenhang mogelijke beslissingen te treffen over uitbreiding of verkorting van de in de regel voor wettelijke werking gezette termijn over een eventueel tijdelijke werkvervalschaarving. (Paragr. 19 no: 4 A.O.G.).

Alst evenals onder het vroegere democratische be- wind en tijdens het gelden van de bedrijfsradenwet, en evenals in iedere andere op kapitaal en loonarbeid gebaseerde maatschappelijke orde, wordt ook onder het tegenwoordige nationaal-socialistische bewind en onder de regeling van het A.O.G. het loon en de andere arbeidsvoorwaarden van de normaal werkende arbeiders in de eerste plaats overeengekomen in de privaatovereenkomst tusschen werkgever en werknemer (anders is dit bij de formeel in geen enkel privaatrechtelijke "arbeidsverhouding" meer staande arbeidsverhouding tusschen werkgever en overige "aanvullende" werkkrachten). Het maakt geen verschil dat deze beide partijen in deze arbeids-overeenkomst nu door het A.O.G. als "leider" en "gevolg" worden aangeduid. Praktisch belangrijker dan deze vanzelf sprekendheid is de vraag hoe de min of meer al of niet afdingbare overige voorwaarden, waardoor de inhoud van deze arbeids-overeenkomsten voor heel groepen van werknemers en dus altans wat de werking aangaat "collectief" wordt vastgelegd.

Als eerste belangrijke strekking van de nieuwe regeling moeten we hier vaststellen, dat, heel in het algemeen gesproken,

het A.O.G., waar het ook maar mogelijk is, probeert om meer speelruimte te geven aan de individuele vaststelling van de zoogenaamde "prestatie loonen", boven de vroeger volgens recht en in de praktijk bestaande toestand uit. Deze vrije speelruimte voor het individualistische prestatie-loon wordt uitdrukkelijk voorbehouden (Paragr. 29, 32, 33 A.O.G.), zoowel tegenover de in de bedrijfsverordening voor het bedrijfspersoneel alsook tegenover de in de tariefverordening voor de arbeiders van een groep van bedrijven eventueel voorziene "minimumtarieven".

Evenwijdig hiermee loopt ook een verdere in de wet duidelijk zichtbare strekking, die er op gericht is om de regeling van het loon en de andere arbeidsvoorwaarden door de bedrijfsverordening die voor het afzondelijke bedrijf geldt, voor de wet als de algemeene regel, daarentegen de tariefverordening die voor een groepsverband van bedrijven bedoeld is, als uitzondering alleen in geval van dwingende noodzaak te behandelen (Paragr. 27 III, 33 III, A.O.G.). Zoals reeds gezegd is, heeft in de werkelijke ontwikkeling dit verleggen van het zwaartepunt naar het afzondelijke bedrijf praktisch heelemaal nog niet plaats gehad. Veeleer gelden volgens de boven vermelde verordening van de Rijksarbeidsminister van 28 - 3 - 1934 voorloopig alle oude tarief-overeenkomsten geheel onveranderd verder, ondanks dat hun naam in zoogenaamde "tariefverordeningen" is omgedoopt. Het vervangen van tariefovereenkomsten door nieuw uit te vaardigen bedrijfsverordeningen was uitdrukkelijk alleen voor de zoogenaamde fabrieks- (firma-) tariefovereenkomsten bedoeld, en tegenwoordig is er in het bureau voor sociale zaken van het Duitsche arbeidsfront reeds werkelijk een duidelijke strekking voorhanden, om een "al te ver gaande loswoeling van de bestaande tariefregelingen" te bestrijden en om zoo groot mogelijke tarief-eenheden op te stellen zooveel mogelijk op de maat van de Rijksmontariefverordeningen (vergelijk de uiteenzettingen van de afdelingsleider Franz Mende in het strijdtijdschrift "Jugend und Recht" - Mei 1934). Deze werkelijke bevoorrechtiging van de regeling van de arbeidsvoorwaarden door tarieven gaat zoover, dat daartegenover op dit oogenblik zelfs elke andere strekking tot bevoorrechtiging der "prestatie loonen" altans tijdelijk het af moet leggen. De vermelde verordening van de Rijkminister van arbeid van 28 - 3 - 1934 voorziet er uitdrukkelijk in, dat ook de uitbetalingennormen zoals die in de als "tariefverordeningen" verlengde tariefovereenkomsten zijn neergelegd, niet, zoals het volgens Paragr. 29, 32 II, 33 A.O.G. moest zijn, als "minimumnormen" gelden, maar dat ze zullen gelden juist zoals aangegeven wordt door de afspraken die daarover indertijd gemaakt zijn bij het afsluiten van de betrokken tariefovereenkomsten, dus onder bepaalde omstandigheden ook als naar boven en naar beneden onbeweegelijke maximum en minimumtarieven.

Zooals vroeger de bepalingen van een tariefovereenkomst over de hoogte van het loon en andere arbeidsvoorwaarden niet door een afzonderlijke arbeidsovereenkomst tot schade van de werknemer konden worden veranderd (ze waren zogenaamd "niet af te dingen") zoo zijn ook nu ten eerste de bepalingen van de bedrijfsverordening voor de arbeidsverhoudingen van het bedrijfs personeel, ten tweede de bepalingen van de tariefverordening voor alle daarin vervatte arbeidsverhoudingen (ongeacht ook eventuele tegenovergestelde bepalingen in bedrijfsverordeningen!) "als minimumvoorwaarden rechtsgeldig". (Paragr. 30, 32 II, 33 A.O.G.).

Het oude twistpunt om de voorrang tusschen de volgens Paragr. 68 No: 2 van de bedrijfsradenwet tusschen de vertegenwoordiging van de arbeiders en de werkgevers getroffen zogenaamde "bedrijfsverordeningen" en de eigenlijke tariefovereenkomsten, die door de vakbonden zij het bedrijf voor bedrijf met de afzonderlijke werkgevers, zij het voor meer bedrijven tegelijk met de werkgeversbonden werden afgesloten, heeft daarentegen door het A.O.G. zijn beteekenis verloren. Er zijn heelemaal geen "bedrijfsverordeningen" meer, daarvoor in de plaats treedt aan de eene kant de "bedrijfsverordening" (Paragr. 26 en volgende) aan de andere kant de overige "autoritaire besluiten die door de leider van het bedrijf over de vorm van de algemeene arbeidsvoorwaarden worden getroffen" (Paragr. 16). Ook de bedrijfsverordening wordt niet meer, zooals volgens Paragr. 78 No: 3 en 104 IV van de bedrijfsradenwet, "overeengekomen": daarover worden ook niet, zooals door de oude arbeidsbeschermingswet van 1911, het arbeiderscomité of bij gebrek daaraan de arbeiders die in het bedrijf werken zelf, "gehoord" (Paragr. 134 van de industrieverordening). De heele bedrijfsverordening met haar verplichtende en facultatieve inhoud, dus vooral ook met de daarin eventueel opgenomen "bepalingen over de hoogte van de beloning van de arbeid en andere arbeidsvoorwaarden" wordt "door de leider van het bedrijf voor het gevolg van het bedrijf uitgevaardigd" (Paragr. 26 en volgende A.O.G.). Hij heeft ook alleen het hierbovendien (in tegenstelling tot zijn beslissingen over de "algemeene" arbeidsvoorwaarden, volgens Paragr. 16) onaanvechtbare recht tot beslissing in afzonderlijke gevallen. Alleen in

1). Dat wil niet zeggen, dat volgens de oude bedrijfsradenwet de bedrijfsvertegenwoordiging enig recht gehad heeft, in de werkelijke uitoefening van de "bedrijfsleiding" door zelfstandige verordeningen in te grijpen. Welke was deze eigenlijke uitoefening van de macht binnen het bedrijf ook vroeger al uitsluitend voor de bedrijfsverhouding voorbe-

het eene geval waarin het betreft het ophangen van bussen, waarin de bedrijfsverordening voorziet, wordt ook tegenwoordig door het A.O.G. voorgeschreven, dat dit gebeuren moet "door de leider van het bedrijf of personen die daartoe van hem opdracht hebben ontvangen, nadat dit besproken is in de vertrouwensraad, als die voorhanden is", resp. nadat de vertrouwensraad daar vooraf over "gehoord" is: vroeger gebeurde dit volgens de bedrijfsradenwet van 1922 door de werkgever "gemeenschappelijk met de bedrijfsvertegenwoordiging". (Paragr. 28 II en daartegenover Paragr. 6 A.O.G., Paragr. 80 bedrijfsradenwet 1922).

Men ziet: van al de bindende bepalingen, waardoor in de Rijksgroondwet van 1919, de verordeningen omtrent tariefovereenkomsten en arbitrageverordeningen en de bedrijfsradenwet (Paragr. 1, 8, 66 enz., 78 enz.) de medewerking van de raad van arbeiders en employés en de arbitrage-instanties aan de eene kant, de vakverenigingen van de werknemers aan de andere kant, gegarandeerd was bij de regeling van de loonen en de andere arbeidsverhoudingen, is in het nieuwe A.O.G. zoo goed als niets overgebleven. Zelf het formele recht van de meerderheid van de vertrouwensraad tot beroep op de gevolmachtigde van de arbeid tegen bepaalde "algemeene" beslissingen van de leider van het bedrijf is, zooals we zagen, door strafbepalingen en uitvoerende verordeningen praktisch onmogelijk gemaakt. Voor de vertrouwensraad blijft dus alleen nog over een volgens Paragr. 8 II door geen enkele sanctie verzekerd "recht van advies" over alle "maatregelen die de verbetering van de arbeidsprestatie, vorm en doorvoering van de algemeene arbeidsvoorwaarden, in het bijzonder van de bedrijfsverordening, de doorvoering en de verbetering van de bedrijfsveiligheid, de versterking van de saamhoorigheid van alle leden van het personeel onder elkaar en tegelijk het bedrijf en het welzijn van alle leden van de gemeenschap dienen". Maar zelfs wanneer

houden; en Paragr. 36 No: II van het A.O.G. van 1934 die aan de vertrouwensraad een dergelijke "aanmatiging" op straffe verbiedt, hoefde zich op dit punt alleen maar bij de overduidelijke taal van Paragr. 69, 2e alinea van de bedrijfsradenwet van 1922 aan te sluiten. In de tekst gaat het niet om de uitsluiting maar alleen om de beslissing. Hieraan had de oude bedrijfsraad volgens Paragr. 66 No: I en 2 enz. een zeker heel beperkt recht tot medewerking, en, waar dit het geval was, had volgens Paragr. 69 van de bedrijfsradenwet de bedrijfsleiding principieel alleen tot taak "de uitvoering van de gemeenschappelijk met de bedrijfsvertegenwoordiging genomen besluiten". Dit recht is nu door Paragr. 2, 16, 19 No: 3 enz. van het A.O.G. op een in de tekst naar voren gebrachte uitzondering na, radicaal opgeheven.

ondanks al deze moeilijkheden, verbodsbepalingen, valstrikken en gevaren het er van komt dat er een berdep op de gevolmachtigde van de arbeid wordt gedaan, dan treedt nu in de plaats van de autoritaire beslissing van de afzonderlijke ondernemer ook nu niet de beslissing van een wel door de werknemers beïnvloede instantie, maar alleen volgens Paragr. 19 No: 3 de beslissing van de gevolmachtigde van de arbeid, dat wil dus zeggen van een leider en dus van een autoriteit van de autoritaire natuure, die volkomen en radikaal vrij is van alle democratische beïnvloeding door de massa van zijn burgers en in het bijzonder dus ook van de massa der werknemers.

Ook zonder daartoe door de vertrouwensraad beroepen te zijn, kan de gevolmachtigde van de arbeid van de arbeid uit eigen beweging in de regeling van de loonen en andere arbeidsverhoudingen ingrijpen, en wel op twee fundamenteel verschillende manieren. De eerste vorm die in de wet voorop wordt gesteld zijn de "richtlijnen" die worden vastgesteld in de inhoud van de bedrijfsverordeningen en afzonderlijke arbeids-overeenkomsten" die de gevolmachtigde van de arbeid volgens Paragr. 32 I A.O.G. na bespreking in een "adviescommissie" vaststelt. Deze richtlijnen zijn voor zichzelf heeltemaal niet bindend, en kunnen zoewel door de bedrijfsverordeningen als wel door afzonderlijke arbeids-overeenkomsten worden doorbroken; wel voorziet de wet erin, dat de gevolmachtigde heeft te waken voor de doorvoering van de in zijn gebied geldende richtlijnen, vastgesteld door hem zelf of om andere redenen. (Paragr. XXXI 19 No: 6, 33 I - III A.O.G.), en laat het zich indenken, dat een voortdurende en grove verwaarloozing van dergelijke richtlijnen zou kunnen vallen onder een van de in Paragr. 36 No: 4 geformuleerde "vergripen tegen de sociale eere" die door een sociale eere gerecht in het reine moeten worden gebracht. De tweede en belangrijkste vorm van de regeling van de arbeidsvoorwaarden buiten de bedrijven om en voor een groep in bedrijven tegelijk wordt gevormd door de rechtsgeldigheid bezittende "tariefverordeningen", die de gevolmachtigde van de arbeid in geval van "dwingende" noodzakelijkheid uit kan vaardigen. Het belangrijkste zakelijke verschil tusschen de werking van de tariefverordeningen en de vroegere tariefovereenkomsten bestaat daarin, dat de tariefovereenkomsten, voor zoover ze niet voor "algemeen bindend" werden verklaard, alleen golden voor de leden van de aan het besluit deelhebbende bonden, terwijl iedere tariefverordening zonder meer zal gelden voor alle "werkkrachten" aan de betrokken "groep van bedrijven" (Paragr. 39 II, 33 A.O.G.).

Zoewel aan het opstellen van de "richtlijnen" als ook aan het afkondigen van een "tariefverordening" moet in ieder geval een bespreking in een "deskundigen-commissie" voorafgaan.

Naast deze commissies van deskundigen is er ook nog de zoogenaamde "deskundigenraad", die volgens Paragr. 23 de gevolmachtigde van de arbeid "raad moet geven in algemeene of principieele vraagstukken op zijn werkterrein". De raad van deskundigen moet voor drie vierden worden genomen uit lijsten die opgemaakt zijn door het D U I T S C H E A R B E I D S - F R O N T (eventueel in overeenstemming met de "standen" die geschapen zijn door de in de maak zijnde en in eerste be- gin reeds doorgevoerde groepeerings van het bedrijfsleven volgens het standstelsel: Rijkscultuurkamer, Rijksvoedingsstand enz.) voor één vierde uit verder geschikte persoonlijk- heden worden samengesteld. Over de samenstelling van de commissies van deskundigen heeft de gevolmachtigde van de arbeid alleen te beslissen; in zijn hand ligt ook de bijeenroeping zoewel van de raad als van de commissie van deskundigen (Paragr. 23 - 25 A.O.G. met Artikel 5 van de tweede uitvoerende verordening van 10 JUL 1934). De werkelijke beslissing ligt ongeacht de medewerking van deze adviseerende instanties in ieder geval alleen bij de gevolmachtigde, die van zijn kant onder toezicht staat van de Rijksminister van arbeid en gebonden is aan richtlijnen en aanwijzingen van de Rijksoverheid (Paragr. 18 en volgende). Ook voor geval de gevolmachtigde van de arbeid het behandelen van een voorstel van een vertrouwensraad volgens Paragr. 19 III aan een commissie van deskundigen doorgeeft, is ook uitdrukkelijk bepaald, dat "de beslissing blijft aan de gevolmachtigde van de arbeid". De gevolmachtigde heeft verder nog belangrijke functies te vervullen als aanklager, het doen van voorstellen, het vaststellen van rechtsmiddelen en het uitvoeren van vonnissen in de sociale eere rechtspraak in eerste instantie en voor het R i j k s g e r e c h t h o f (Paragr. 35 en volgende A.O.G.). Hij heeft in bijzonder ook in het geval dat het eeregerecht een ondernemer ongeschikt verklaart leider van het bedrijf te zijn, volgens Paragr. 54 A.O.G. "voor de uitvoering van dit oordeel te zorgen". Hoe dit moet gebeuren daarover staat in de wet niets. Volgens uitlatingen van personen die het grootste aandeel gehad hebben aan de redactie en uitvoering van de wet schijnt het daarop uit te loopen, dat de ondernemer zich zelf van zijn functie als leider van het bedrijf moet ontheffen, en een ander persoon, die mee de verantwoording van de bedrijfsleiding draagt als leider van het bedrijf aan moet stellen (zie wordt het uitdrukkelijk ge- steld door Franke, in het officieel orgaan van het ministerie van justitie "Deutsche Justiz" No: 14 van 6 - 4 - 1934 - blz. 447). De gevolmachtigde van de arbeid kan hem hiertoe eventueel door bijzondere verordeningen aansporen. Worden deze verordeningen niet opgevolgd, dan kan volgens Paragr. 36 No: 3 eventueel een nieuw proces voor het sociale eere gerecht tegen de nalatige ondernemer worden begonnen, waar-

bij nu echter heel handig bepaald is, dat hij niet opnieuw kan worden veroordeeld tot de in Paragr. 38 No: 4 genoemde hoogste straf van ongeschikt verklaring voor de functie van leider van het bedrijf. Daarentegen wordt de werknemer door de analoge straf van het eer gerecht van Paragr. 38 No: 5 ("verwijdering uit zijn werkplaats") niet alleen in zijn eigenschap als "gevolgeman", maar in alle aardse werkelijkheid getroffen. Hij wordt door de "leider" van het bedrijf "uit zijn werkplaats verwijderd", wat beteekent ontslag uit zijn arbeidsbetrekking en overplaatsing naar de "stand" van de werkl o o s h e i d, of in ieder geval bij een "onsociaal leiding gevend employé" ten minste "overplaat-sing van zijn leidende post naar een andere post" in hetzelfde bedrijf of concern (zoals heel fijn wordt onderscheiden in het commentaar tot het A.O.G. - Paragr. 38 No: 5, van voorzitter Schlichting van het Berlijnsche arbeidsgerechthof, verschenen in de propaganda uitgeverij P. Hochmuth - Berlijn 1934). Want we vinden in het A.O.G. evenals in alle publicaties op sociaal gebied van het tegenwoordig Duitsch bewind een w o o r d e n o u l t u s, die denkt dat de dingen daardoor veranderen dat men hun namen verandert. Maar dit steet op de niet te overwinnen hindernis, die gevormd wordt door de werkelijkheid van de machtspositie van de ondernemer, de onderdrukking en uitbuiting van de loonarbeider en de klassentegenstelling en klassenstrijd die uit de tegenwoordige kapitalistische maatschappijorde voortkomen.

Aan de lezers:

Verschenen is de tweede druk van het geschrift:

"DE BEWEGING VAN HET KAPITALISTISCH BEDRIJFSLEVEN"

Prijs 10 cent.

De omwerking en ook de technische verzorging van de tweede druk van de "Grondbeginselen der Communistische Productie en Distributie" nemen aanmerkelijk meer tijd in beslag dan we geraamd hebben. Hierdoor is het niet mogen gelukken het werk, zoals aangekondigd, per 1 November gereed te hebben. Op het oogenblik echter is alles zoover gevorderd dat we kunnen berichten, dat het boek omstreeks 1 Februari ter verzending aan hen die het reeds bestelden gereed zal zijn. Kameraden die dit nog niet gedaan hebben, kunnen het werk bij de bezorgers van het persmateriaal bestellen. De prijs bedraagt fl. 0.50.

AAN DE LEZERS!

Het gaat de laatste tijd met de vrijwillige bijdragen heel slecht. Wat binnenkomt is nauwelijks voldoende, om aan onze verplichting tot aflossing van de obligatieleening, die we indertijd afsloten voor nieuwe machine's te voldoen.

Toch willen we niet graag afwijken van het systeem van GRATIS verspreiding, en ..... VRIJWILLIGE BIJDAGEN.

Echter, om verder te kunnen gaan, hebben we NU DIRECT financiële hulp nodig en om herhaald bedelen te vermijden, willen we trachten een vaster geldelijke basis te scheppen.

Eén onzer makers komt u bezoeken en zal vragen om een door u vast te stellen, regelmatige, wekelijksche of maandelijksche bijdrage, af te dragen aan de bezorger van het persmateriaal.

Ook zij, die het P.I.C. nog per post ontvangen en geen huisbezoek krijgen, verzoeken we eens na te gaan hoe lang het geleden is dat we iets van hen ontvingen.

G. I. C.

A3

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN

OPEN BRIEF

DE WERELDE MANOUERE'S VAN DE 3^e INTERNATIONALE.
NIEUWE NEDERLAGEN WORDEN VOORBEREID
HET REFORMISME RYKT ELKAAR DE HAND.

Arbeiders, Kamraden,

Na de veele beproevingen die het wereldproletariaat sinds een aantal jaren heeft moeten ondergaan, worden nieuwe bygevoegd. Door de „zegeningen“ van het reformisme zyn diepe wonden geslagen; door het reformisme, de voedingsboden van geloof en hoop in het kapitalisme, zyn de proletariers aller landen door de soc. dem. leiders en vakvereenigingsbonden de oorlog ingedreven, onder de leuze van vryheid en democratie onder de eigen nationale bourgeoisie.

De arbeiders mogen nimmer vergeten, dat het de parlementaire partyen en vakvereenigingen zyn geweest, die miljoenen arbeiders op de slachtvelden van Frankryk en op de vloeten by Skagerak den dood in hebben gedreven, om de uitbreiding van de eigen nationale kapitaalsgroepen mogelyk te maken. De arbeiders mogen nimmer vergeten, dat toen de arbeiders van Duitschland door de muntiestaking een eind aan den oorlog wilde maken, het de soc. dem. en vakvereenigingsleiders waren, die in de stakingcommittee's van de arbeiders zitting namen, en zoo doende de staking te breken en het voortzetten van den oorlog door het Duitse imperialisme mogelyk te maken.

De arbeiders zullen en mogen het nooit vergeten dat het dieselfde leiders waren die wel bereid waren voor de bourgeoisie te vechten, de opkomende proletarische revolutie in bloed smoorde, de twee opmerkste figuren die het revolutionaire proletariaat ooit gekend heeft, Rosa Luxemburg en Karl Liebknecht op de meest barbaarsche wyze om het leven brachten.

Duizenden naarloozen werden door Ebert, Scheidemann en Noske voor hun stryd tegen de bourgeoisie, voor de stryd van de proletarische revolutie, moorddandig om het leven gebracht.

De soc. dem. Noske toede zich zelf met de naam van Bloedhond; de soc. dem. Ebert kreeg als belooning voor wat hy hwt revolutionaire proletariaat had aan gedaan, het presidentschap van de Duitse volkrepubliek.

De soc. dem. leiders hebben het steeds weer opnieuw de arbeiders van de eens nederlaag naar de andere gebracht; Hindenburg generaal van het Duitse leger, mede verantwoordelyk voor het vergieten van het bloed van miljoenen jonge mannen, als man van het kleinste kwaad op de troon van de Hohensollerns gebracht.

Steeds en steeds weer moesten de arbeiders hun bloed en leven geven voor het vaderland, de republiek, het vaderland van het Duitse jonkerdom.

De democratie verschilt in wezen niets van het fascisme, byde zyn leeten van een stam; de brute machtswillekeur van de heerschende klasse tegenover het proletariaat.

Van Ebert tot Hitler is een groote aansienshaking van uitbuiting en onderwerping aan het Duitse imperialisme.

De internationale soc. dem. is historisch veroordeeld, haar geschiedenis van de laatste 20 jaar is geschreven met het bloed van de proletariers.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN

McDonald in Engeland nu de man van de nationale eenheid, bestoekte de om nationale bevrijding vechtende nationalist in Britsch-Indië met bommen vanuit de vliegmaschinen.

De werkende klasse van Engeland en de werklozen worden op een peil naar gedrukt en uitelkaar geranseld als onder de conservatieve regering van Baldwin nog niet te zien was gegeven.

Albert Thomas, tydens den oorlog minister van oorlog in Frankryk, trok naar Rusland om de Russische troepen tot meer kracht voor het ontente imperialisme in te blazen.

Paul Boncour reorganiseerde na den oorlog het Fransche leger, zelfs vrouwen moesten daarby worden ingelyfd, om by het volgend conflict paraat te zyn!

De Belgische soc. dem., waaronder Emile v/d Volder reisden in 1917 naar Rusland om verboddering tusschen de vyandelyke legers te voorkomen.

Op zyn terugreis verklaarde v/d Volder in een interview voor een Zweedsch-blad: "dat hy over de gewichtswaarde van het Russische leger zeer optimistisch was.

De verboddering tusschen de vyanden aan het front behoorde weer tot het voorleiden".

In Holland stemde de soc. dem. voor de mobilisatie credieten. De nationale gedachten overhoerschen de nationale geschillen. (aldus Troelstra.)

In 1918 Troelstra's beruchte "vergissing" kwam hierop neer dat de bourgeoisie tydig gewaarschuwd werd voor de opkomende beweging van het proletariaat, en snelle maatregelen namen kon omdat gevaar het hoofd te bieden.

Nog vorsch ligt by de arbeiders in het geheugen het optreden van de bo-manning der Zeyon Provincien. Ook hierby toonde de soc. dem. van Holland en Indië hun waare honden trouw aan het kapitalisme. Geen enkele roegering kon een daad van muitery als deze dulden. Geweld moest worden gebruikt in het uiterste geval.

De arbeiders kunnen en mogen door dit alles geen streep halen, van verraders blijft alleen verraad te verwachten.

De derde internationale opgekomen door het voortdurend verraad der tweede internationale organisatorisch uitdrukking vindend naar de deels burgelyke deels prolebarische revolutie van October 1917 in Rusland, heeft zich niet kunnen bevryden mede door dat ze vast gekoppeld werd aan de Russische beweging, dat zyn de kapitalistische van de soc. dem. tradities.

De zware nederlagen ten gevolge van de parlementaire partyen en vakverenigingen, deze kolossen van het imperialisme, werden opnieuw genoegdoening van de derde internationale.

Proletarische groepeerings met een revolutionaire taktiek opgebouwd naar de klasse verhoudingen van West Europa en Noord Amerika werden reeds in 1921 uit de 3e internationale gezet.

De eenentwintig punten van toelating opgesteld door de 3e internationale hadden tot gevolg, dat groote groepen van burgelyke en soc. dem. tradities zoals byv. de Fransche soc. dem. party voor het overgrote deel naar de 3e internationale overliep.

Het feudale Rusland historisch gedwongen aan de opbouw van het nationale kapitalistische Rusland te beginnen had geen belang by een proletarische revolutie maar by de vriendschap van de internationale kapitaalsgroepen om deze de noodige kapitalen te onttrekken die voor de opbouw noodig waren.

De 3e internationale stelde zich in dienst van deze nationale opbouw; de secties in de verschillende landen, de filialen van de Russische regering pleiten in de parlementen voor erkenning van Rusland, wezen op de voordelen ervan, de conjunctuur in eigen land zou verbeterd worden dus hiernode werden wegen aangegeven om eigen nationale bourgeoisie om, uit de beklemming van de crisis te komen.

De putschbewegingen, roesten kracht gaven aan dit samengaan, or moest druk worden uitgeoefend op de regeringen.

Het gehele internationale proletariaat moest in dienst gesteld worden voordeze kapitalistische belangen.

Samen gegaan moest worden met burgelyke, dus niet revolutionaire groepeeringen. Een eenheidsfront met generaals in China, wat tot gevolg had bloedige afslachting van het proletariaat. Op fascistische kandidaten moest worden gestemd, zoals op de opper fascist Borns in Vlaanderen.

Reeds in 1923 leverde de Russische regering granaten aan de Duitse rykweeer. De Russische diplomaten sluiten verdragen met de kapitalistische staten, wederzyds staan ze in de houding voor fascistienlied en internationale.

In de volkenbond bedriegen deze Russische diplomaten de arbeiders met hun ontwapeningszwendel, eischen gelykberechtiging van bewapening voor hun bondgenooten, daar iedere staat aldus Litwinof het recht heeft zich zelve te verdedigen m.a.w. dus ook tegen het revolutionaire proletariaat met de wapens in de vuist kan optreden.

In 1922 bood den Heer Wynkoop de soc. dem. in het parlement het eenheidsfront aan, om tot de vorming van een arbeidersregering te komen.

"We stoeien," zei hy by die gelegheid, "op de zelve wortel des geloofs". Inderdaad gaan beiden in reformisten van de 2e en van de 3e internationale van de, voor het zyn bevryding strydende proletariaat, misdadige grondslag van bewoonbaar making van het kapitalisme uit.

Ondanks alle schynbaar revolutionair geschreeuw van de beroepsparlementariërs kunnen zy ook niet anders dan zich op de basis van het kapitalisme bewegen.

Hun organisatie en stryd opvattingen zyn beide die van de leidersbeweging. Ze zien in het proletariaat een massa, niet tot zelfstandig bewegen in staat en moenen de historisch gereopen te zyn om de arbeidersklasse te leiden.

Hun opvatting van het beroepsleiderschap maakt hen volkomen tot een weerspiegeling van de specialiteiten der burgelyke maatschappy, die eveneens de arbeiders als werktuigen zien waarmede zy, de hersenen van de maatschappy, naar inzicht kunnen handelen.

De volkomen nederlaag van het Duitsche proletariaat heeft toch wel het bankroet van het leidersdom en hun organisaties de parlementaire partyen en vakverenigingen bewezen.

Het proletariaat bleef steeds wachten op het sein van bovenaf, op het sein van het bankroet van K.P.D. en S.P.D. en dwong zich zelf hiernode tot passiviteit en leverde zich hiardoor aan de vreeslykate onderdrukking van het fascisme uit.

De arbeiders van deze door hun wezen en doelstelling contra-revolutionaire organisaties, die meenden aangehouden door de kwasi revolutionaire frseologie van de "beroepsopmiers" in een voor de revolutie noodzakelyke organisatie zich te hebben georganiseerd, moeten uit de jongste nederlagen van onze Duitse klasse genooten de noodige les trekken.

A 31

Niet meer met de overloofde organisatievormen in zee te gaan en de in hun gemeenschappelyke nood elkaar opzoekende leiderscombinaties stuk te slaan. Waar in de geschiedenis van de klasse bewegingen de leiderscombinaties, het eenheidsfront van de partijen tot stand kwamen ging het steeds voor de van de klasse belangen van het proletariaat vreedende doelstellingen. Zoo als in Duitschland in 1920 by de putch van generaal Kapp en by de Boer bezetting de leiders van de V.K.P.D., S.P.D., U.S.P.D. en vakvereenigingen elkaar vonden in de verdediging van de Noske, Ebert, Scheidemann republiek, die op de basis van de grondwet van Weimar de groei van de contra-revolutie van het fascisme in zich droeg, tegen de paroolen van de in dien tyd invloedryke communistische arbeidersbeweging, die tegen Kapp, Fransch imperialisme en tegen de Noske's de proletarische dictatuur propageerden. Zoo zal ook nu het eenheids front van de leiders betoekenen het proletariaat van zyn eenigste klasse doelstelling de vestiging der dictatuur der arbeiders alhouden, en se spannen voor het karretje van de leidersbelangen.

ARBEIDERS, KAMERADEN,
De leiders van deze twee door het kapitalisme onderworpen internationale roepen tot eenheid op. Het verradersden sluit zich by het verradersden aan! Wy waarschuwen jullie!
Het proletariaat moet tot eenheid komen maar zonder het verradersden. Het moet wil het niet ondergaan in de vreeselykste barbaarsheid zyn historische taak de vestiging der proletarische klasse dictatuur, op grondslag van het bedrijf in toepassing brengen.

Het proletariaat heeft geen andere belangen dan zyn eigen het communisme! Het heeft geen belangen die samen zouden kunnen gaan met welke kapitalistische dan ook.
Geen Russische en geen democratische. Het moet wil het kunnen overwinnen de diplomaten van het Russische kapitalisme en de knechten van de eigen bourgeoisie de soc. dem. naar den duivel jagen en zyn eigen organisatie de Raden organisaties stichten, Radencommunisten beschouwen het als hun taak de arbeiders, hun klassegenooten, op het voorraad der oude leiderskaste te blyven wyzen en de propaganda voor de organisatie waarin de hitorische waarheid van de uitspraak van Marx dat: De bevryding der arbeiders hun eigen werk is, tot levendige werkelijkheid te maken.

De Radencommunisten beschouwen het als hun taak de arbeiders, hun klassegenooten, op het voorraad der oude leiderskaste te blyven wyzen en de propaganda voor de organisatie waarin de hitorische waarheid van de uitspraak van Marx dat: De bevryding der arbeiders hun eigen werk is, tot levendige werkelijkheid te maken.
We roepen onze klasse genooten op, met ons de stryd tegen de bedriegelyke arbeidersvyandelyke pogingen der leidersklikken, de stryd tegen het geheele kapitalisme te voeren.
De oude parlementaire partijen en vakvereenigingen te vernietigen en de zelfstandige klasse eenheid in den stryd voor het communisme tot daad te brengen.

De Radencommunist.

Groepen van Raden communisten worden verzocht deze OP EN BRIEF in hun organen op te nemen.

Lees de Radencommunist. adn. oudemanstraat 54 den Haag, voor Amsterdam Holendrechtstraat 33.III.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.
Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Soc. Int. Institut
Soc. Geschiedenis

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter verhouding en telkens dieper ontvrieching van het productiesapparaat hup uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uitgangsping zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te kenden. De groepen van Internationale Communisten waken de arbeiders in diesen strijd op, het behou en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels. ZELF ter hand te nemen, een DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTCENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internati-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen se zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJF-
ORGANISATIES!**

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJF-
ORGANISATIES!**

achtste Jaar van de: 1935
Januari 1935 tot 1936 (In December is geen nummer verschenen)

NATIONAL-SOCIALISME EN FASCISME

De oude arbeidersbeweging.

De arbeidersbeweging toont het beeld van de grootste verwarring. Talloze organisatie's en stromingen bestrijden elkaar, terwijl de hongerswoep van de bezittende klassen de brede massa's telkens opnieuw strijden. In iedere zweepslag stijgt de verwarring in het kamp der arbeiders. Eenheidsapostelen bezweren de arbeiders hun onderlinge strijd te staken, om gemeenschappelijk tegen de bezittende klasse op te trekken. Deze wazzen begrijpen van de hele situatie niemendal. Ze menen, dat de arbeidersklasse zo machteloos is door haar geringe tenheid, terwijl in werkelijkheid de gespletenheid ontstaat door de telkens meer blikende machteloosheid. Bij iedere nieuwe zweepslag laten de bezittende klassen zien, hoe de arbeidersbeweging, die de massa's gedurende de laatste 50 jaar in moeitevolle, opofferende stryd hebben opgebouwd, niets waard is tegenover de aanvallen van het kapitaal. In de huidige economische crisis, die nu reeds 5 jaren met ongekende scherpte voortwoedt, loet de oude beweging onder een trommelvaar van schaamteloos-brutale hongermaatregelen ineenstorten. Of eigenlijk: ineenstorten is niet het juiste woord. Wel splitsen telkens kleine delen van de moederstam af; wel ontstaan allerlei "linkse" stromingen, zoals OSP, RSP, RVC, OPH, GPH (O), Liga, Jong-socialisten en nogzettelijke andere, maar als organisatorisch gebouw blijft de oude sociaal-democratie en de moderne vakbeweging ongeschokt staan. Het ineenstorten ziet dan ook veel meer op de zeer snelle ontwikkeling naar "rechts", van de oude beweging; ze schakelt zichzelf steeds meer in als werktuig van de bezittende klassen, waardoor ze de behartiging van de belangen van de arbeidende klasse steeds minder kan waarmaken. De bourgeoisie heeft bij haar aanvallen op het levenspeil der grote massa's voortdurend minder verzet van de zijde der oude arbeidersbeweging te vrezen. Uit angst voor vernietiging der oude beweging door de bezittende klassen, onderwerpt

De
he
De
Bl
In
de
kun
lan
De
een
van
Pro
de
1921
De
hadde
social
3e in
Het f
kapit
evolt
om des